

ТРИ ГОДИНИ

Москва изправя каменно чело
с венец от нарциси и тръне
и в бурния ѝ поглед тъне
загадката на светлото дело.

Сред дъжд от огнени стрели сама,
едничка в бурята среднощна,
стои тя горда и разкошна
и мощно грей сред ледната тъма.

Загърната във плащ от гръм и дим,
в небето поглед приковала, —
пред пристъпа на всека хала
тя спуска своя щит непобедим.

И, гръмнала с победни тържества
и с вихра на своята сила,
в сърце си обич притаила,
Москва нашепва трепетни слова:

*

„В сенките на три години
аз блестя като звезда
и в гърдите ми не стине
пламъкът на любовта.

Сред безбрежни степи снежни
аз съм остров от сърца
и чрез вихрите мятежни
пръскам огнени зрънца.

Пред просънени народи
като факел аз пламтя
и децата земни водя
към живот и свобода.“

